

ringsordningen om tilskud til psykologhjælp, så har det flere grunde.

Jeg lægger ikke mindst vægt på, at formålet med sygesikringsordningen på psykologområdet hele tiden har været at give tilskud til behandling hos psykolog til personer med akut opståede psykiske problemer. Det var en ordning, der i sin tid blev indført for at hjælpe mennesker, der kommer akut i krise som følge af en særlig begivenhed, f.eks. ulykker, vold eller en nærtståendes død.

Derfor er det et krav – ikke til psykologbehandlingen, men for at kunne opnå tilskud til psykologbehandlingen – at den praktiserende læge henviser til psykologbehandling højst ½ år efter den konkrete traumatiske begivenhed, og det er så dette princip omkring det akutte og 6-måneders-grænsen, som Kristeligt Folkepartis forslag lægger op til et principielt brud med.

Hvis man vælger at tage et sådant brud, så er det klart, at det brud ikke kan forbeholdes dette område, vi her har til diskussion, altså incestofre. Så er det åbenlyst, at en række andre grupper af mennesker med psykiske kriser på samme måde med rimelighed vil kunne stille krav om sygesikringstilskud til psykologbehandling. Det kan være mennesker med depressioner, det kan være mennesker med spiseforstyrrelser, det kunne være andre grupper.

Kl. 16.15

Så er det, vi kommer til den for så vidt sørgelige kerne af argumentationen, nemlig at vi her som på andre områder er nødt til at konstatere, at økonomien ikke er ubegrænset. I den sammenhæng vil jeg også pege på, at jeg desværre tror, at selv en isoleret udvidelse af psykologordningen for voksne incestofre – grundlæggende tror jeg altså ikke, at man kan fastholde grænsen dér, men selv hvis man kunne det – ville vise sig at være en del dyrere, end det fremgår af det foreliggende beslutningsforslag. Det siger jeg selvfølgelig også under henvisning til de tal, jeg gav i starten, om den andel af befolkningen, der dybest set bærer rundt på sådanne traumatiske oplevelser fra deres barndom.

Når det så er sagt, kan der også være grund til at gentage, hvad en af mine forgængere sagde ved den seneste behandling af beslutningsforslaget, nemlig at der allerede i dag er en række tilbud til mennesker, der på grund af incest har psykiske problemer. Der er således behandlings-tilbud hos både den alment praktiserende læge og i det psykiatriske behandlingssystem, og på det sociale område er der desuden ifølge aktiv-

loven mulighed for, at kommunerne kan yde økonomisk hjælp til psykologbehandling, hvis ansøgeren ikke selv kan betale for udgiften til behandlingen, og behandlingen er nødvendig og helbredsmaessigt begrundet.

Ligeledes er der mulighed for, at kommunerne efter serviceloven giver behandlingstilbud, som ikke gives efter anden lovgivning, til personer med betydelig og varig nedsat fysisk og psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer, og endelig er der som sagt ved det seneste satspuljeforlig afsat midler til et antal fuldt ud betalte behandlingsforløb hos psykolog for incestofre og andre ofre for seksuelt misbrug.

Med disse ord skal jeg blot endnu en gang konkludere, at regeringen ikke kan støtte det foreliggende beslutningsforslag fra Kristeligt Folkeparti, fordi forslaget, sådan som jeg har beskrevet det, efter vores overbevisning ville have vidtgående konsekvenser, herunder ikke mindst økonomiske, som der ikke er dækning for. Men det skal ikke overskygge, at der i regeringen er en optagethed af de problemer, der gemmer sig bag forslaget. Også for regeringen er det et indsatsområde at dæmpe op for seksuelle overgreb mod børn, og det er jo senest dokumenteret med satspuljeforhandlingerne, der viste, at regeringen altid gerne deltager i drøftelser om forebyggelse af seksuelle indgreb og indsatsen for incestofre inden for de økonomiske rammer, der er til rådighed.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hvis et menneske som 6-, 7-, 8- eller 12-årig har været udsat for incest, tror jeg ikke, at man skal forvente, at det barn skal kunne finde ud af at søge læge eller gå til politiet eller til sagsbehandleren inden for 6 måneder. Det sker ofte, at mennesker først erkender eller bliver klar over, hvad de har været udsat for, når de er 20, 25, 30 år, og så opstår der en virkelig akut krisituation.

Disse mennesker føler sig svigtede, krænkede af de mennesker, som måske står dem allernærmest, og mener ministeren virkelig, at der er menneskelige, lovmæssige eller nogen som helst økonomiske argumenter, der taler for, at de mennesker ikke skulle have den psykologhjælp, de ville kunne få, hvis de var på listen over de personer, som kan få den?

Det er virkelig en akut krise, de kommer i, når det går op for dem, hvad det er, de har været udsat for. Man kan ikke sammenligne dem med mennesker, der har depressioner eller andre